

IOAN. AVENTINI VITA.

Andreas, hospitio eius per totam hyemem usus est, & se fouit. Etsi molestum non nihil erat hominem agrotantem tam diu retinere, tamen ob viri singularem probitatem, & eruditionem raram parentes Erasmi patienter tulerunt, donec pristinae sanitati restitueretur. Quod ubi factum est, & ipse vires paululum reassumpisset, in patriam rediit, ibique totum annum permansit. Anno sexto rursus Viennam abiit, Erasmusque supra dictum, agentem iam decimum & quintum annum, secum abduxit. Quo tempore D. Maximiliani Roman. Imp. liberalitate doctiss. totius Germaniae viri Viennae agebant: nempe Conradus Celtes primus inter omnes Germanos poeta Laureatus, Ioannes Stabius Caesareae maiestatis Mathematicus, Ioannes Cuspinianus Imperatoris Orator, D. Velocianus Pinderus, Ioachim Vadianus, &c. Quibus partim usus est praeceptoribus, partim familiariter cum eis vixit. Anno septimo Cracoviam profectus est: ibi Grammaticam Graecam publice legit: Mathematicisque tum magnam operam, uti ipsemet lib. 4. Annalium scribit, dedit. Sed ad patriam per literas reuocatus, Erasmo Brimso comite Viennam ex Cracovia venit, inde Ratisponam, & tandem usque in patriam commigravit. Anno nono cum Erasmo Ingolstadtum abiit, ubi Somnium Scipionis, & Rheroricam Ciceronis ad Herennium professus, magnam laudem consequutus est. Post bellum Bavaricum scripserat heroicum carmen gratulatorium ad Albertum ducem Boiorum, conditionemque aliquam tum petebat. Porro anno duodecimo Monacum vocatus, Illustriss. principum Ludouici, & Ernesti fratrum Germanorum praeceptor constitutus, eos Burckhusii honestis literis diligenter instituit. Post paucos annos cum Illustriss. principe Ernesto, &c. in Italiam profectus, multas ibi cum principe vidit vrbes, & mores hominum: praecipue Mantuae sanguinem Christi miraculosum sub Carolo Magno repertum (sic uti ipse lib. 4. scribit) inspexit. Tandem officio praeceptoris defunctus, noluit vitam reliquam in ocio, sed in negotio transigere, & Annales Boiorum scribere incepit. Quod cum Illustriss. principes Wilhelmus, Ludouicus & Ernestus duces Boiorum, &c. intelligerent, eum liberalissime sumptibus iuuare polliciti sunt. Hinc diplomatis ad omnia monasteria Boariae sumptis, utramque Boariam perlustravit: atque quae ibidem inspexerit, ipse in sua dedicatoria Epistola Annalium enumerat. Bonam partem etiam antea aetatis, patrimonii sui, valetudinis perlustrando Germaniam, Galliam, Italiam, Sarmatiam, Pannoniam exhaustit. Posteaquam varia & multa ad propositum suum idonea collegisset, Annales septem libris latine conscripsit: quorum maiorem partem Ratisponae apud Erasmus Brims, quaedam etiam in patria, ubi aedes cum adiuncto orto extra moenia habebat, absoluit. Verum solitudinem pertaesus, ad Erasmus ex Abusina scripsit haec verba: Neminem habeo, cum quo loquar: quare decretum est apud me, rursus ad te venire, &c. Nam aliquando integrum, quandoque dimidium annum Erasmi hospitio Ratisponae usus est. An: Domini 1529. mense Octob. a Ratispona in patriam rediit. Quam primum vero aedes sororis Abusinae ingressus esset, statim captiuus (quam ob causam nescio) abductus, per aliquot dies in vinculis detentus est. Verum paucis post diebus mandato Illustriss. Boiorum principum libere, nulla infamiae nota prorsus illata, dimissus est. Sed ita fit, ubi aliquando quidam clementia principum, in bonorum perniciem abutantur. Quanquam illud viro philosopho aliquo modo tolerabile esse debuisset, tamen nonnihil in alium mutatus videbatur, valde insuper timidus & pusillanimis, de dispendio valetudinis, & captiuitate multum conquestus, nimium anxius, ita ut illam solitudinem veram melancholiam in eo esse multi arbitrarentur. Ad Venerem nunquam procliuus, & quantum omnes, cum quibus vixit, testantur, ab amoribus mulierum alienissimus semper fuit. Cum vero iam ad annum usque 64. aetatis suae coelibem vitam duxisset, cum Osvaldo Rueland, & Erasmo Brimso de vxore ducenda consulere coepit, serioque saepius multos locos ex sacris literis, suadentes & dissuadentes matrimonium protulit. Sed senectutem suam omnino considerans, tandem pro-

rum-